

neste Aar, som Kongen har faaet, og jeg er overbevist om, at han vil vide at hævde denne Aar og lade den gaae ubestaaren over til den, der efter ham skal beklæde Danmarks Throne. Mine Herrer! det kan hændes, at Spørgsmaalet om det, man nu med et Ord kalder et „Statskup“, kan komme under Overveielse, at det, naar man seer hen til Statens Vel og til Fædrelandets Frelse, kan komme frem i en fristende Skikkelse for dem, der bære Ansvar af at lede Statens Styrelse saaledes, at Landet og Folket ikke gaaer tilgrunde. Jeg veed ikke, om Spørgsmaalet ikke for mig kunde fremtræde i en saadan fristende Skikkelse; jeg troer, at jeg vilde være stærk med Hensyn til at Fristelse i denne Henseende, men jeg er sikker paa, at for den Mand, der bærer Danmarks Krone, vil der ikke være nogen Fristelse tilstede. Det staaer derfor fast, at skulde der blive Tale om Ophævelse af Forfatningen af 18de November, da vil noget Saadant kun skee paa forfatningsmæssig Maade. Men nu opstaaer det Spørgsmaal: Hvorledes stiller da den ved denne Forfatning indførte politiske Ordning sig over for andre Ordninger af dette Forhold, og hvorledes stiller den sig til Fortidens Bestræbelser? Det er urigtigt, hvad D^rr. have sagt i Adressen, at en Ordning som den ved Forfatningen af 18de November indførte var Formaalet for den afbøde Konges Bestræbelser; den afbøde Konges Bestræbelser gik ud paa saa meget som mulig at samle Monarkiet til en Heelhed; det var kun ved Begivenhedernes Tryk, at han hævdede og blev nødt til at hæve Holsteens Forbindelse med det øvrige Monarki. Det er sikkert, at det er en Betragtning, der er af den allerstørste Betydning, at forebygge fremmede Magters Indgriben i det danske Riges Selvstændighed, men det er tillige sikkert, at vi befinde os under saa særegne Forhold, at vi ikke kunne andet end tage Hensyn til fremmede Magter. Dengang Forfatningen af 18de November blev vedtagen, stede det med den udtrykkelige Udtalelse, saavel fra Konseilspræsidentens som ogsaa fra Ordsvorens Side, at man paa ingen Maade hermed havde affaaeret Muligheden af at gjenoptage Holsteen i den konstitutionelle Forbindelse med de øvrige Landsdele. Det

ligger klart for, at det var det forrige Kabinetets Opfattelse, at Vedtagelsen af Forfatningen af 18de November ikke affaar de Udsigter til en Samstats Ordning, der mere eller mindre vare begrundede i Forhandlingerne af 1851 og 52.

Det forrige Kabinetets Opfattelse af Forholdet var, at der forelaa visse Overenskomster og Forpligtelser, der navnlig vare udtalte i Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, med Hensyn til at tilveiebringe en sælles Ordning for det hele Monarki; at vi havde gjort vore yderste Anstrengelser i denne Henseende; at disse Bestræbelser vare strandede paa det tydske Forbunds Indgriben og Overgreb; at det vilde være vanskeligt paa Grund af den øieblikkelig stedfindende Stemning i Holsteen at tilveiebringe en Ordning af en saadan Heelstat; at man derfor maatte ordne Forholdet saaledes, at Holsteen fik større Selvstændighed og Autonomi, men at man, naar Begivenhederne førte det med sig, var villig til at gaae ind paa en saadan Ordning, at Holsteen atter optoges i den konstitutionelle Forbindelse med den øvrige Deel af Monarkiet. Denne Opfattelse af det forrige Kabinet kan, om fornødent, fuldstændig godtgjøres og lægges for Dagen.

Mine Herrer! vi staae overfor stæbnesvangre Begivenheder. Regjeringens alvorlige og samvittighedsfulde Bestræbelser har hidtil været at holde de indgangne Forpligtelser; det er ikke os, der udelukke Holsteen, det er det tydske Forbund, der har trukket Holsteen ud af Forbindelsen med os. I det Øieblik, det tydske Forbund ikke længere lægger Hindringer i Veien, ere vi villige til at gjenoprette den konstitutionelle Forbindelse med Holsteen. Mine Herrer! jeg gjentager det, vi staae ved stæbnesvangre Begivenheders Begyndelse. Huff paa, at for dens Blik, som maa bære et saa vigtigt Ansvar i disse Begivenheders Udvikling, som jeg maa bære, — at for hans Blik maa der af og til fremstille sig Billedet af det Blod, der maaskee vil flyde af de Dønger af Liig, der ville optaarnes af al den Ulykke og Jammer, der vil kunne komme. Jeg er rede til at bære Ansvar, for hvad der maatte flyde af Begivenhederne; men jeg for-